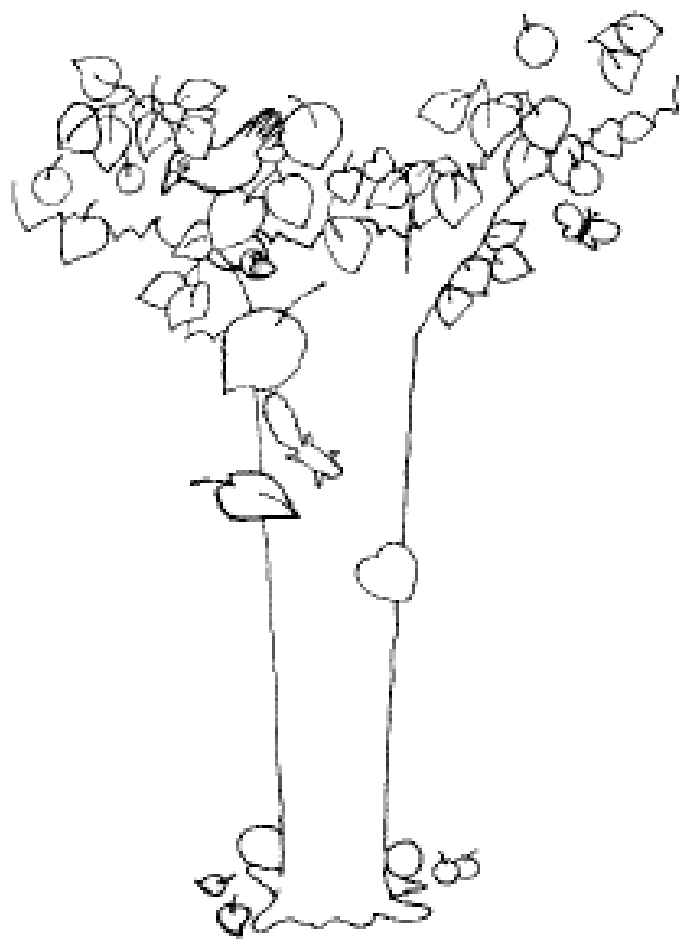




העץ הנדיב

על פי ס. סילברסטיאן

צייר דיליפ צ'ינצ'אלקר



היה פעם עץ. והיה גם ילד קטן. העץ אהב
מאוד את הילד שמדי יום שיחק תחתיו. הילד
קטף פרחים ועשה מהם זרים. הוא טיפס על
העץ והתנדנד על הענפים. הוא שיחק
במחבואים עם הסנאים ודיבר אל הציפורים.
אחר הצהריים הילד התעייף ונהג להירדם בצל
העץ, וכשהיה רעב אכל מפרי העץ.
הילד גם כן אהב את העץ.

עבר זמן והילד גדל. הוא הפסיק לבוא אל העץ.
העץ היה בודד ועצוב.
אחרי שנים רבות הילד בא אל העץ והעץ מאוד
שמח לראות אותו. הוא אמר "בו בחורי, בוא
ושחק אצלי. טפס על הגזע שלי והתנדנד על
הענפים."

אבל הילד אמר "אין לי זמן לכך. אני רוצה כסף.
אני רוצה ללכת לשוק ולקנות לי משהו.
התוכל לתת לי קצת כסף?"

והעץ ענה "אין לי כסף כדי לתת לך. אך תוכל
לקטוף פירות שלי ולמכור אותם בשוק. אז יהיה
לך כסף כדי לקנות מה שתרצה."
הילד לקח את כל הפרי והעץ היה מאושר.

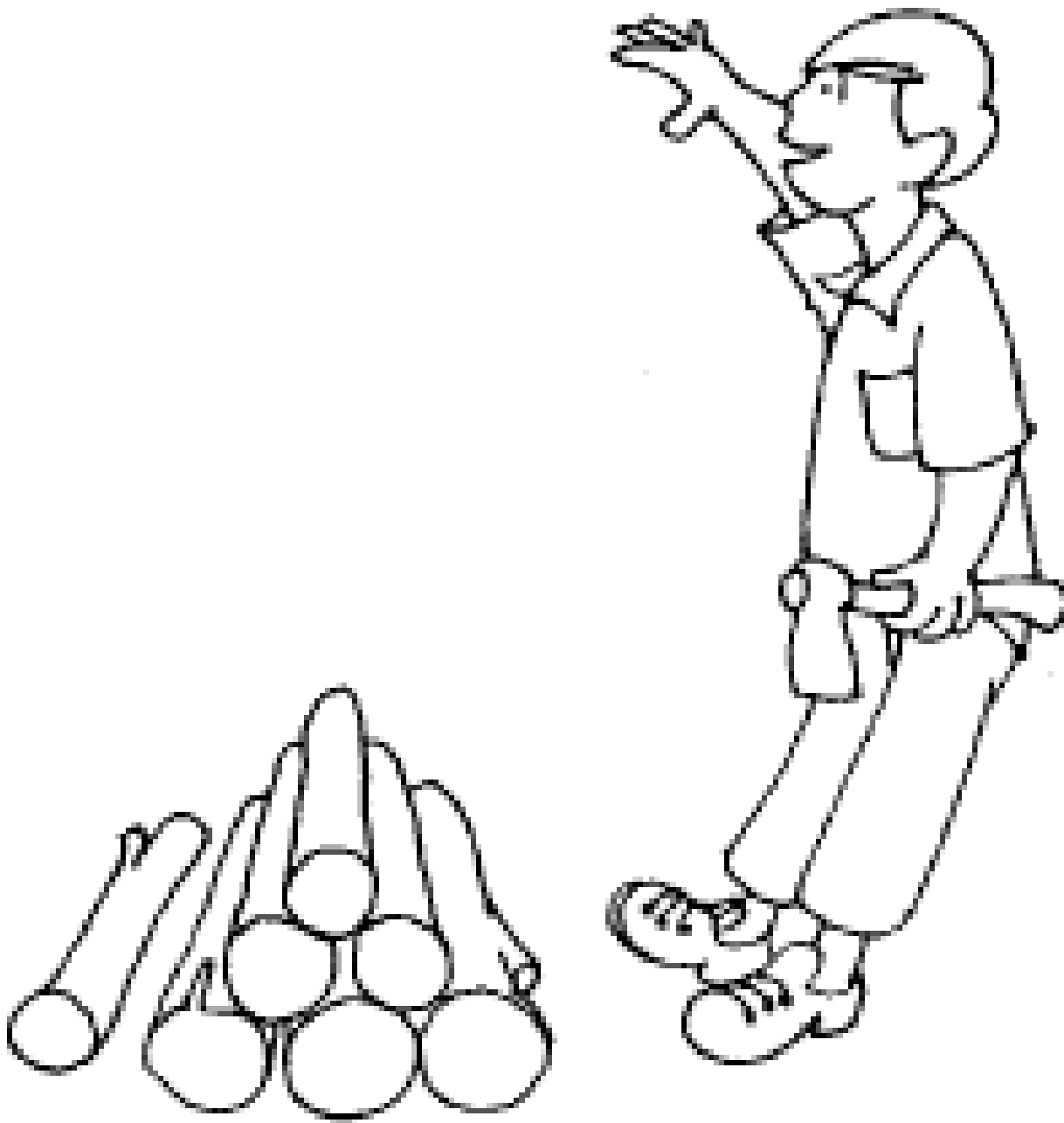


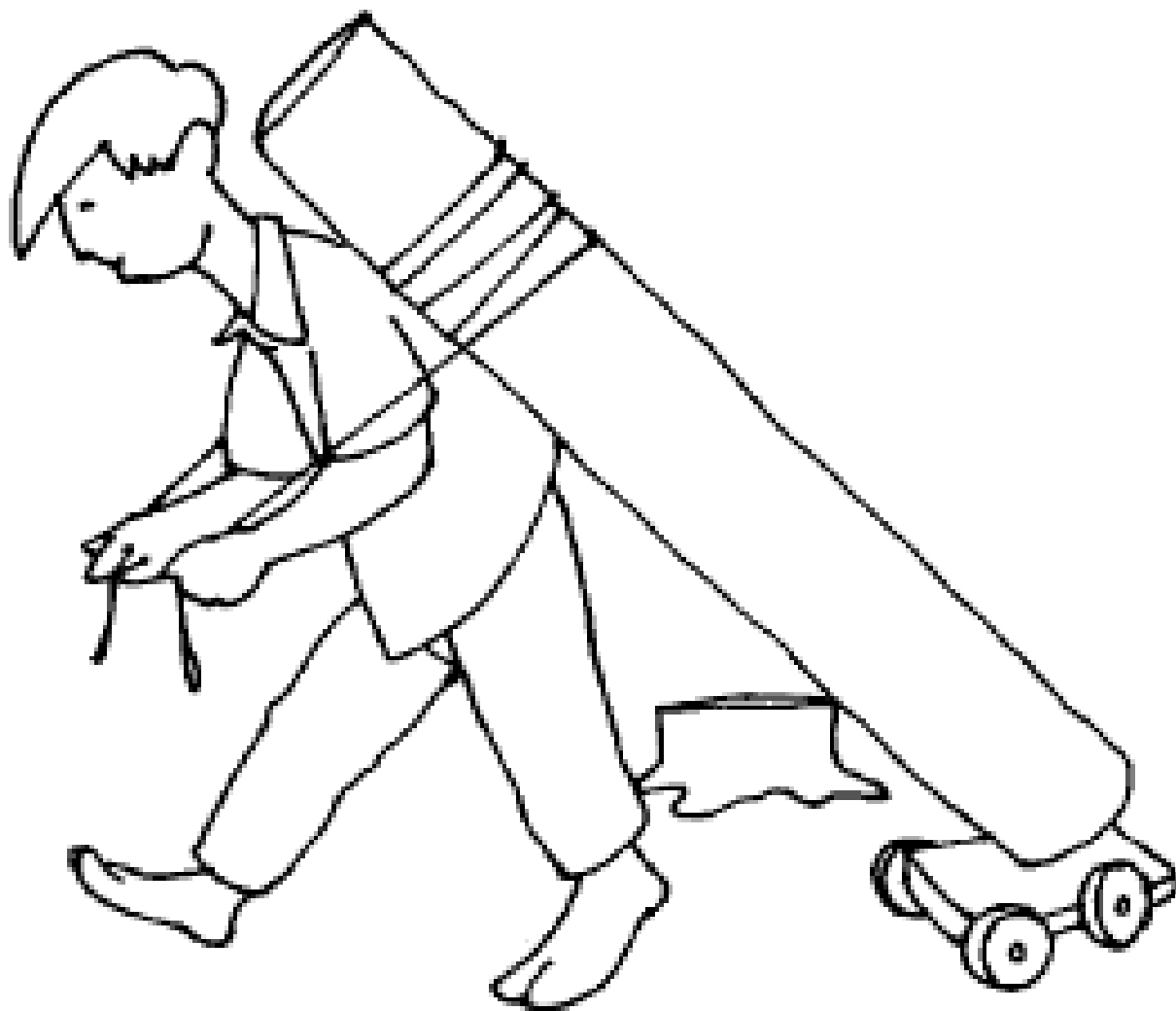
הילד נעלם. ושוב עברו שנים.

ויום אחד הילד חזר ואמר "אני זקוק לבית.
בקרוב אתחתן ואני צריך בית בשביל אישתי
ובשביל ילדיי."

"אתה יכול לכרות מהענפים שלי ולבנות מהם
בית קורות " אמר העץ. וכך עשה הילד.

ועכשיו מהעץ לא נשאר אלא גזע גבוה.





עבר שוב זמן רב והילד לא חזר. העץ זכר אותו
והתגעגע אליו. וכשהילד בא פעם, אחרי שנים
העץ ממש רעד מרוב שמחה.
הילד הלך אם תיק, כמו אדם חשוב.
"מה אוכל לעשות למענך, ילדי?" שאל העץ.
"אני יוצא לנסיעה עסקית ואני צריך לעבור בים.
אני צריך דחוף סירה. התוכל לתת לי סירה?"
העץ חשב רגע ואז אמר "הכל שנשאר לי הוא
הגזע שלי. תוכל לעשות ממנו סירה."
וכך איבד העץ גם את הגזע. נשאר ממנו רק
גדם נמוך.



עברו הרבה, הרבה שנים.
יום אחד בא אל העץ איש זקן ותשוש.
העץ מיד הכיר בו את ידידו מימי ילדות, ואמר
תוך התנצלות "אני מצטער ידידי, אבל לא
נשאר לי מה לתת לך. אין לי יותר פרי. אין לי
גם ענפים וגזע. הכל שנשאר הוא רק גדם
עלוב."



האיש הזקן נאנח ואמר "אבל גם לי לא נשאר
שיניים כדי לאכול מהפרי שלך. אין לי יותר מרץ
כדי לטפס על הגזע ולהתנדנד מהענפים.
אני עייף מדי לכך.
אני רק רוצה מקום כדי לשבת ולנוח."
"אז שב עלי" אמר העץ.
העץ היה עדיין מאושר.